

To je ale sněhu! Čučela jsem v neděli ráno.

A nebyla jsem jediná, kdo se radoval. Když jsme pak šli odpoledne ven, pádili ohařici šíleně zahradou, aby pak Taliprtka, inspirována Mousesem, opustila při odchodu zahradu nikoliv brankou, jak jest zvykem u normálních čoklidů, ale stejně jako Mouses před ní, udála "Džamp!" a vzala to přes zídku ☐ . No.....to sem jako koukala teda. Dřív bych už touhle dobou pracovala k žinfárktu, kam během tý vteřiny, než otevřu branku, vypálí a zmizí, teď jsem jen houkla "Tazzzy! No to si děláš-zde to vypípáme-...., okamžitě zpátky!" a ona už vartovala před brankou vytlemená, jak dobrou vychytávku vynalezla. Mno..... úplně stejně to nevidím. Budeme muset odházet tu suť přes kterou to ve svý pošahaný radosti vzala. Museli byste vidět, ten její gezicht, jak byla ze sebe unešená. Trochu jsem jí to rozfoukala, protože jsem nařídila, že se jde "Se mnou!", aby se uklidnila. Ostatně tenhle kousek se musí jít vždycky se mnou. U ní je potíž v tom totiž, že jak se rozpumprdikuje, stává se neovladatelnou. A tak mi - stejně jako možná i jí - bylo líto, že se toudle krávovinou, co vymyslela, nemůžeme pobavit. No, nemůžeme, no. Mohlo by to být v jejím podání nebezpečný. Bylo to v podstatě podobný, jako s tím Mousesem na schodech. Oba byli sebou samým unešený a svět jim neporozuměl. Minimálně já teda ☐ .

Cestou k sousedům nám Mouses těch pár kroků dělal společnost a trochu si fšící na tom sněhu zablblí. Mouratec bohužel nezamířil do zahrady, jak jsem doufala, ale šel s námi dál, až na louku. Nechci, aby si zvykal s námi chodit do dálky. Představa je to pro mě lákavá, jít si tak se psy a kočkou, aaaaleeee, pro něj by to bylo zrádný. Louky-les a myslivec, to není dobrá kombinace na kterou by si měl zvykat. Tak jsem ho směřovala domů a protože si trval na svém vytáhla jsem z kapsy jednu yoggísku, kterou mám pro ohaře na odměny a dala mu ji. Malý nedožera se pustil do chroupání a nechal nás jít. Od plotu, kam poté zamířil, jsem ovšem slyšela poměrně zřetelně jeho našťvaný komentáře.

První zastávka byla dle jízdniho řádku u jablůňky se žlutejma jablíčkama (mno teď už má v korunce jen tři namrzlitýdy, takže já fakt nic), další potom u tý s červenejma. Můžu jen ohařiskům závidět.

Ty vado!

hele sou tu ešče nějaký?

Jasně, že sou!

Z louky jsme pod kapličkou sešli na úvozovou cestu a zamířili dolů.

Ty vado!

V batůžku jsem tentokrát měla dostatek lojovek a teď když to píšu, jsem ráda, že jsem jich tam tolik dala. Co mě ovšem mrzí, je, že jsem vzala s sebou jen jablíčka. Tentokrát totiž byl krmelec vypucovanej dočista do čista a zmizela i mrkev. Nooo to jsem měla vědět, vzala bych, nechci to tam nosit, aby to tam zbytečně leželo a pak hnulo. Teď po včerejším blizardu asi zvířena přehodnotila svůj postoj k zelenině. Nu tak to zase až příště. Ale protože sem možná chodí jiná parta než dolů k tomu druhému, co je dál vzadu a kam myslivec nosí seno, nechala jsem pro tentokrát všechny rozkrájený jablka jen tady, když jim sem nikdo nic

nenadělí.

Tady mi taky zdechnul foťák, takže další fotos nejsou. A škoda, teda, protože jsme zamířili do lesa a dál. A bylo krásně. Pak jsem udála radost ohaříkům, páč jsem jim házela droníka do rokle a voni tam mohli padat po hubě, hrnout sněh, pak už jen listí a bejt blažený jak Blažený. Taliprtka se tak rozvášnila, že chtěla běhat furt enem vona a jala se řvát jak prokopnutá. Sdělila jsem jí, že ešivá se neuklidní narvu ji mezi špruše toho seníku támdle vzadu a půjdu pryč. Tak sklapla. A čekala spořádaně, až na ni přijde řada. Vymotat se pak odtama zpátky na louky bylo troošánek zajímaví, protože v mladý bučině bylo habakůk sněhu, kterej, stejně jako chroští, kapek komplikoval přesun prostorem.

Na loukách jsem pak hrátky s droníkem vytunila, protože jsem v kapsičce objevila šňůrku od balonku a na droník ji přidělala. Mohla jsem tak nejen házet mnohem dál a vejš, ale taky bylo možno se o droníka přetahovat. Tooo byl ohařskej mejdan, todleto. V další části mejdanu byla volná zábava. A šlo se jak chtěli ohaři, takže jsem se pohybovala jak starej kořala seeem a taáám od týdle myšodurky, k támkletý. Rumoušek se pak u jedný - to už jsme byli skorem na konci louky a u úvozu - zaseknul a vypadalo to, že začne sepisovat disértační prácičku nějakou. Aby byl naprosto spokojen, musela jsem nahlas obdivovat, co on to objevil a kdo to tam asi tak bydlí. Posléze jsem mu neprozřetelně poradila, ať teda zavolá, že třeba přijdou. Asi už nikdo nikdy nepřijde, protože do důry začal řvát taky jako prokopnutej a mám za to, že na druhém konci podzemních chodbiček, někde třeba na pastvině, pak vyletovali hlodavci v davech, jak je ten řev vyfouknul ven □ . Možná by se to mohlo používat jako plašič hlodavců? □ Přitáhlo to ovšem pozornost Taliprdový, která se přiřítla, dala Rumouškovi bodyček, až poodlítnul a ona se jala đurku zkoumat. Pak ji vyhodnotila jako nezajímavou a šla si najít svoji. Ešče že u toho aspoň byla zticha.

Já si tam tak ve vší tichosti podupávala a jen je tak s úsměvem je pozorovala. Když už mi byla delší dobu zima, zavelela jsem k návratu. To se akurát blížilo úvozem auto. Jak jsem dobře odhadla s myslivcem nějakým. Takže jsem dozavelela k noze a posadila ohaře na kraji. Auto projelo a řidič nás pozoroval. Zastavil nahoře u lesa, u posedu a cosi tam kutil. Pokud to nebyl myslivec, ale škodič nějaký, tak tam možná nařezával kůly na kterých ten posed stojí. My jsme mezitím došli už na louku za vesnicí a zrovinka, když jsem ohaříky jen tak ještě cvičně odkládala na dálku, projížděl ten člověk kolem nás. Opět jsme byli pod důkladným drobnohledem. Ono prostě dva ohaři a baba, to asi pozornost myslivce upoutá.

Ať už z důvodu toho, že se mu psi líbí, nebo proto, že ženská zase tak často v lesích cvičit s ohařema k vidění není a nebo to možná bylo i s nějakou nelibostí, co mu to kdo cárá u revíru. Nevím, nicméně jsem byla ráda, že byla k vidění ta ovladatelnost na dálku.

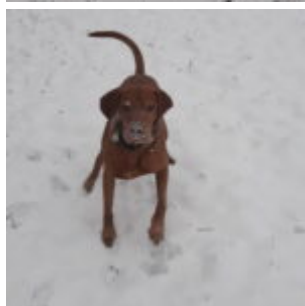
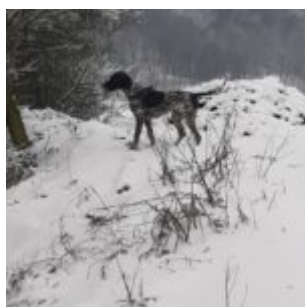
My už se pak neovladatelně □ řítily domů, protože nám všem vyhládlo. Na oběd v čase k tomu vyhrazeným nebyl čas, takže v břiše pěkně kručelo. U sousedovic plotu parkovalo auto, tak jsem odvedla ohařiska domů a šla se s vnučkou paní sousedky domluvit co a jak s Mourískem. Mno. Netrvalo dlouho měla jsem k řešení co a jak s Taliprdem. Páč uprostřed hovoru najednou paní s úsměvem pravila " No ahoój." "Ehé", prolítlo mi hlavou. Jak to je myšleno? Abych vzápětí zjistila jak. Či spíš teda na koho. Páč se tam zjevila ta koza flekatá, která si opět našla cestu přes zeď a ve svý pošahaný radostnosti vtrhla sousedům na zahradu. Ještě, že je paní taková milá a hodná. Vlítla jsem tam pro toho lotra Babinskýho a zatkla jí k noze. Bože to je poděs! No domluvily jsme s paní, co bylo zapotřebí a uvidíme, kdy Mousesem, nebožáka, objedná k veterináři.

Pak jsem rozjásanou Taliprdovou odvelela za branku, kde už stepoval spořádaněj Rumíček, kterej by sice taky mohl udělat to "Džámp" , ale je to moudrej pán a tak čekal na mě uvnitř. Doma si pak všichni i s Mousesem dali zase teplou syrovátku a my s Brtníkem vynikajícího Šumajstra od Ygy ze Zvířetníku. Což je vynikající, jednoduchý (4 ingredience stačí) a poměrně levný a hlavně rychlý jídlo zimní. No a pak pomalu nastal čas odjezdu. Tentokrát jsem odjížděla s obřima výčitkama. Nejen, že si na zídce, kam náš šel doprovodit stěžoval a mě to rvalo osrdí, ale co je horší, počasí totiž dle předpovědí bude krušný. A já nemůžu vytěsnit z myšlenek tu na Mousesem, jak se s tím asi popasuje. Chjo, chjo, už abychom tam bydleli.

No a na závěr pár lítacích fotek, než mi foťák cípнул:

Ty vado!

Ty vado!

